

Ngậm bồ hòn làm ngọt

Mấy người bạn văn nghệ ngồi tán gẫu với nhau trong phòng Thanh Tịnh. Họ cao đàm khoát luận theo kiểu "chiết tự" về tên các nhà văn. Người bảo ông này đẹp theo kiểu Nôm, người bảo tên ông kia là hay, là xấu theo âm nghĩa Hán.

Trong khi "bình giảng" các bút danh, Thanh Tịnh luôn luôn tỏ ra có lý bởi ông có biệt tài phân tích lắm. Một người bạn thấy mình lép vế bèn bảo:

- Tên anh là xấu nhất hạng trần đời!
- Sao! Anh bảo sao - Thanh Tịnh ngạc nhiên.

Rồi ông giải thích cái tên Thanh Tịnh của ông đẹp để thế nào theo nghĩa Nôm, hay thế nào theo nghĩa Hán. Người bạn nọ vẫn quyết không rút lui ý kiến, và cuối cùng thì anh ta bảo toẹt ra rằng:

- Tịnh tức là "váy". Thanh Tịnh tức là "váy xanh". Hay ho cái nỗi gì.

Thanh Tịnh nghe xong bảo:

- Bậy: Tịnh làm sao ra váy được?

Người kia:

- Ra đấy, ông không đọc Hồ Xuân Hương à? Trong bài *Đánh cờ người* bà chẳng có câu "*Thiếp vội vàng vén phướn tịnh lên*" là gì.

Đến đây thì Thanh Tịnh hoàn toàn đuối lý đành "ngậm bồ hòn làm ngọt".

Theo *Phê bình, bình luận văn học* (NXB Văn nghệ TP HCM)